

Balada mărtişorului

Dorurot

Sună vioara şi hora se-ntinde,
Flăcării de mijloc frâng fete cu foc,
Se urcă la ceruri tot jarul din joc,
Chiar soarele unde-i , mai tare s-aprinde.
Fecior vrea să fie şi chipul şi-l schimbă,
Cât trece corabia greoaie de nori,
Şi iată-l în hora cu mândri feciori,
Privirea-i ca focul pe fete îşi plimbă.
Dar inima urii un zmeu născocoşte,
Feciorul luminii în peşteri s-ascunde,
E mută vioara ,doar norul pluteşte,
Se stinge speranţa de soare oriunde.
Dar mută ,durerea-i putere ce creşte,
Pământul născut-a un aprig voinic,
O vară şi-o toamnă spre zmeu a gonit,
Aflîndu-l abia când iarna sfârşeşte.
A fost bătălie pe viaţă şi moarte.
Aprigul zmeu a fost biruit,
Pe cer iar e soare,grija lumii s-o poarte,
Jos însă voinicul zace rănit.
Pe iia zăpezii se scurge carminul,
Şuvoi împletit când roşu când alb,
Iubirea ,speranţa aflat-au căminul,
Feciorul ajunge pe-al cerului prag...
De atunci să nu -l uite,tot omu-mpleteşte
Albul cu roşul,mărtişor strîns în piept,
Soarele de-atunci ghiocei născocoşte,
Primăvara să cheme ,în feeric banchet.